U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **N. S.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, čj. OAM-434/ZA-ZA11-HA08-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 3. 2018, č. j. 42 Az 10/2017 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal dne 2. 5. 2016 žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že mu bylo na území České republiky zrušeno povolení k trvalému pobytu, neboť byl odsouzen za spáchaný trestný čin. Na území České republiky žijí jeho děti a jeho manželka a vzhledem k tomu, že žalobce s nimi chce nadále žít v České republice, nemá jinou možnost než podat žádost o mezinárodní ochranu. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu pak neměla být legalizace pobytu žalobce na území České republiky, nýbrž vážná újma, která by žalobci vznikla porušením mezinárodních závazků České republiky, neboť by byla jeho rodina rozloučena. Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona o azylu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel uvedl, že je otcem rodiny s dětmi, které mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, jeho manželka má státní občanství České republiky. Všichni tvoří funkční rodinné společenství vyznačující se dokonalou integrací do české společnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovateli bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a nesvědčí mu žádné oprávnění k pobytu, bylo by jeho nuceným vycestováním z území České republiky zásadním způsobem zasaženo do práva na soukromý a rodinný život celé rodiny a především do práv nezletilých dětí. Podle stěžovatele se žalovaný i krajský soud dostatečně

nezabývali možnostmi udělení doplňkové ochrany podle § 14 odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Dle jeho názoru je jeho rodinné soužití, jakož i zájmy jeho rodiny chráněny mezinárodními dokumenty, jejichž signatářem je i Česká republika.

[3] Žalovaný uvedl, že tvrzené důvody partnerského soužití a rodinné či soukromé vazby nebyly zohledněny ve vztahu k doplňkové ochraně, neboť nejsou dle zákona o azylu považovány za důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu není prostředkem k zajištění oprávnění k pobytu na území České republiky. O porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) by bylo možné hovořit pouze v případě, kdy by byl porušen tzv. extrateritoriální účinek, což v případě stěžovatele není splněno. Dle žalovaného je rozsudek krajského soudu v souladu se zákonem o azylu a mezinárodními závazky České republiky; v podrobnostech žalovaný odkázal na správní spis.

[4] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Ze stěžovatelových tvrzení vyplynulo, že nechce opustit území České republiky, neboť zde má svou rodinu, se kterou chce nadále společně žít. NSS nejprve poznamenává, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky a mezinárodní ochranu lze udělit pouze na základě taxativně vymezených důvodů v zákoně o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 – 47).

[7] Stěžovatel shledává naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život. NSS se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života a tím, za jakých situací by tento zásah představoval porušení mezinárodních závazků České republiky podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve své rozhodovací činnosti mnohokrát zabýval. Za vážnou újmu se bude považovat situace, kdy by vycestování cizince nebylo možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána. Tradičně půjde např. o situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromí a rodinného života, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy (rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2010, čj. 2 Azs 24/2010 – 90). Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 – 65). Stěžovatel v tomto ohledu neuváděl žádné závažné důvody, které by mu znemožňovaly rozvíjet jeho soukromý a rodinný život

pokračování

v zemi jeho původu. Stěžovatel proto nenaplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný i krajský soud se ve svých rozhodnutích již také konstatovali, že stěžovatelem uváděné rodinné vazby nenaplňují žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a touto otázkou se dostatečně zabývali. Pokud stěžovatel hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měl snažit upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život zakotvené v čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71).

[8] Zákon o azylu a ustálená judikatura NSS poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. NSS neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[9] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a NSS ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s.

[10] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu